

S. Vestdijk

Terugblik

Nu 'k met haar voortleef, hunkerend naar zoen
En streling, is zij wel mijn liefst bezit;
Maar 'k zou, nu ik niets beters weet dan dit,
Die eerste koelheid over willen doen,

Die morgenkoelte, die het moe verdriet
Nog niet als schaduw onder 't zonlicht draagt,
Dien schemertijd, als men zich huiv'rend vraagt:
Is 't nu al liefde? – Neen, nog niet... nog niet...